

TẬP 22

HỒI 221

Cố Hương

Dưới chân Thanh Vân Sơn.

Trời cao mây nhạt, đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một màu lam trải dài, từng làn gió núi man mác thổi, mang lại cho tinh thần một chút phấn chấn.

Lục Tuyết Kỳ dõi mắt hồi lâu nhưng chung quanh không một bóng người. Tự nhiên là không một ai phát giác ra dưới chân núi im ắng có một nữ tử mỹ lệ đang lặng lẽ nhìn trời. Thanh phong dịu dịu, lọn tóc mai rủ trên vai nàng lất phất bay, vài sợi xòa lên làn da nhợt nhạt của nàng.

Lời dặn dò của Thủy Nguyệt đại sư trước lúc nàng ra đi không ngớt vang vọng bên tai:

"Lần trước, Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh đối thoại, chúng ta biết được rằng: Nguyên lai các đời chủ của giáo chân nhân của Thanh Vân Môn sau khi cảnh tỉnh đệ tử được truyền vị sẽ cho biết một điều bí mật trọng đại. Theo di mệnh của tổ sư đời thứ hai, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn phải vì chúng sinh trong thiên hạ, để tránh tạo ra một trường sát nghiệt thì đến lúc vạn bất đắc dĩ, đệ tử được truyền vị có thể thí sư.."

"Giờ đây, không biết vì lý do gì mà Đạo Huyền sư huynh lại không cho Tiêu Dật Tài biết bí mật này. Theo ta, việc này không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, Đạo Huyền sư huynh trước khi định cho Tiêu Dật Tài biết thì bị ma linh của Tru Tiên Cổ Kiếm phản ngược; thứ hai, Đạo Huyền sư huynh tự thị đạo hạnh thâm hậu, nhưng trong trường kịch chiến mười năm trước, ông ấy dụng đến Tru Tiên Kiếm Trận đã bị tâm ma phản ngược, dĩ nhiên việc đó xảy ra lâu rồi nhưng đến nay ma linh mới chân chính phản lại, mọi việc đã không thể diễn trì được nữa..."

"Chỉ là dấu trải qua biến cố như vậy nhưng chúng ta thân là Thanh Vân đệ tử, vô luận thế nào cũng không thể để thân mình ngoài cuộc được. Điền Bất Dịch thất tung, Tô sư muội đang rối bời, chỉ còn ta để giải cơn nguy nan này. Chỉ cần mọi chuyện trên núi Thanh Vân này kết thúc con bất tất phải tham dự vào; nhược bằng phát hiện bọn họ

dưới núi con phải tận tâm đảm đương trách nhiệm to lớn đó. Thanh Vân lịch đại tổ sư có linh thiêng tất nhiên sẽ cùng hộ trì cho hai sư đồ chúng ta."

Lục Tuyết Kỳ từ từ mở mắt, hít sâu một hơi.

Nàng quay đầu nhìn lại, phía sau lưng một phiến sơn xuyên nguy nga, tuấn tú đỉnh bạt, nhìn từ xa đỉnh núi mang vẻ đẹp hàm ẩn, nhìn gần thấy vách đá đột ngột dựng lên, xú xú phong tư mỹ lệ, nơi nơi phong cảnh xinh đẹp.

Cao đến mây xanh, vượt khỏi thiên hạ.

Chính là Thanh Vân.

Trên khoe môi nàng nhẹ nhàng hiện lên một tia tiểu ý ấm áp, dịu dàng. Ngọn núi đó dù gì cũng là nơi dưỡng dục nàng trưởng thành, nơi ấy có sư trưởng nàng hằng tôn kính, có sư tỷ, sư muội mà nàng hằng thân mật, và có cả một đoạn... hồi ức xa xưa.

Nàng chuyển thân, cất bước lên đường, bạch y như tuyết nhẹ nhàng phiêu động. Trời đất to lớn dường bao, thương khung vô hạn, dù có là tuyệt thế dung nhan, cái thể anh hùng bất quá cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.

Như đã nói, lần đầu tiên thụ mệnh sư trưởng hạ sơn nhưng nàng không rõ phải đích xác đi đến địa phương nào. Tuy thân mang trọng trách lại không biết phải đi đâu để hoàn thành nhiệm vụ, tưởng ra cũng có chút nực cười.

Thiên Gia an tĩnh nằm trong tay nàng, không thấy cảm giác băng lãnh quen thuộc nhưng có thể nói thanh kiếm này sớm trở thành một phần thân thể không thể tách rời của nàng, lam sắc quang huy nhàn nhạt đã thu liễm vào vỏ kiếm. Một người một kiếm thông thả cất bước.

Nên đi đâu đây?

Thiên địa to lớn dường bao!

Đến một ngã ba đường, Lục Tuyết Kỳ dừng bước, tưởng như nàng không nhận biết được con đường dẫn tới đâu. Trong đám đệ tử Thanh Vân Môn, nàng là người được hạ sơn nhiều lần, đại lộ an bình trước mặt, nàng đã vô số lần đi qua, nó chính là con đường tiện lợi nhất nối Thanh Vân Sơn với bên ngoài, trực tiếp thông thẳng đến trấn thành lớn nhất dưới chân Thanh Vân Sơn, Hà Dương thành.

Một nhánh đường khác có vẻ hoang phế đã lâu, cỏ dại um tùm, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn phụ cận. Phóng mắt nhìn ra, những khu vực khác sớm đã bị cỏ dại tràn lấp.

Kỳ thật loại đường mòn như thế này, tính từ trên đỉnh Thanh Vân Sơn xuống mà nói có không biết bao nhiêu mà kể. Nhiều con đường hình thành do đời sống sinh hoạt của người dân tại các thôn trang phụ cận quanh chân Thanh Vân Sơn. Vì sinh kế người dân phải lên núi đốn củi hoặc hái quả dại tạo nên rất nhiều đường mòn, do nhiều nguyên nhân, năm tháng chất chồng những con đường đã đều khoác lên bộ mặt hoang phế như trên.

Con đường này, ai biết rằng dẫn đến nơi nào? Có ai còn nhớ không? Có ai đã từng đi qua?

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhẹ lắc đầu, trong lòng buông một tràng cười khổ. Từ sau khi từ Nam Cương trở về, cùng phân ly với một người đến nay, tâm tình của nàng quả thực đã cải biến rất nhiều.

Nàng nhẹ nhàng hất đầu, toan vứt bỏ ý niệm đó khỏi đầu rồi cất bước lên đường. Lúc đó, trên đường bước tới vài ba thôn dân, qua quần áo phộc sức, vai khoác thùng, hông đeo phủ thì đây là đám tiểu phu từ các thôn trang phụ cận lên núi đốn củi.

Đi đến gần, đám tiểu phu này nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ, từng người một lần lượt tránh qua một bên nhường đường, trên mặt lộ vẻ tôn kính. Đối với bá tánh trăm dặm xung quanh đây, Thanh Vân Môn đệ tử đều là những người được tôn sùng, hà huống Lục Tuyết Kỳ dung nhan tuyệt thế, như thiên tiên trên trời khiến cho người ta phải chú ý.

Lục Tuyết Kỳ dừng bước lại, hướng về đám tiểu phu gật gật đầu đáp lễ, liền đó toan ly khai. Chính lúc đó hốt nhiên trong đám đông bước ra một lão tiểu phu đầu tóc trắng ngần nhưng tinh thần vẫn quắc thước, dáng điệu tựa như rất nhiệt tâm, ha hả cười nói: "Cô nương, cô không biết đường?"

Thân hình Lục Tuyết Kỳ hơi chững lại rồi dừng hẳn, mục quang lưu chuyển nhìn sang lão tiểu phu, thoáng ngần ngừ rồi nhẹ nhẹ lắc đầu. Không đợi nàng đáp, lão tiểu phu nhiệt tâm đó tiếp lời: "Lão biết cô là người tu tiên của Thanh Vân Môn tất nhiên lợi hại, đã nhiều lần phi hành đến đô thị nhưng nếu nói về chuyện đi bộ theo con đường này thì có lẽ không ai thông thuộc hơn đám hạ nhân chúng tôi."

Đám tiểu phu bên cạnh nghe thấy câu nói đó đều bật cười, Lục Tuyết Kỳ thấy vẻ mặt hòa thiện của họ không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên niềm ấm áp, vốn đã định nhắc chân cất bước liền dừng lại.

Lão tiểu phu ha ha cười nói: "Con đường lớn trước mặt cô nương thông đến phía nam Hà Dương thành, địa phương náo nhiệt nhất trong chu vi trăm dặm quanh đây, theo con đường này đi đến nơi nào cũng rất dễ dàng." Đang nói, lão lại đưa tay chỉ vào

một con đường mòn nhỏ nói: "Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn trang khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó."

Lục Tuyết Kỳ nhè nhẹ cười đáp: "Tôi hiểu rồi, đa tạ lão."

Lão tiều phu vẫy vẫy tay, ha hả cười lên hai tiếng rồi hòa cùng đám tiều phu hướng về đỉnh Thanh Vân Sơn tiến bước. Đồng thời, một tiều phu hơi hơi trẻ hơn lão tiều thở dài một tiếng nói: "Vốn trong tiểu thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng, mười năm trước ta với lão bà của ta đến cầu tử (cầu con cái), quả nhiên có kết quả, hiện tại tòa miếu đó mất đi quả thật đáng tiếc..."

Lão tiều phu gật đầu nói: "Đúng đó, ta vẫn còn nhớ, tòa miếu đó không còn thật là đáng tiếc."

Âm thanh nói chuyện dần nhỏ, nhỏ dần, thân ảnh của cả đám dần dần tiêu thất tại sơn lâm, gió nhẹ từ phương xa thổi lại, dường như mang theo tiếng cười cợt mở hào sảng của họ. Lục Tuyết Kỳ chuyển thân quay lại, trên mặt vẫn còn hiển hiện nét tiếu ý, không hiểu tại sao tâm tình của nàng tựa hồ đã khá lên nhiều.

Nàng mỉm cười, ngẩng đầu cất bước theo con đường lớn tiến tới.

Cước bộ vốn đang nhẹ nhàng, không biết tại sao lại đột nhiên trở nên chậm lại, đôi mày tràn đầy tú khí nhè nhẹ cau lại, dường như trải qua một chuyện trọng đại gì đó, nhất thời nhúu chặt lại.

Hồi ức từ nơi sâu thẳm tựa hồ đã ngủ yên lại âm thầm thức tỉnh.

Nàng dừng thân lại, trầm lặng đứng trên mặt đất, trong trí óc tái diễn lại cảnh vừa mới xảy ra lúc trước, đoạn đối thoại giữa hai tiều phu không ngớt vang vọng:

"Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn trang khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó."

"Vốn trong tiểu thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng..."

Hốt nhiên toàn thân Lục Tuyết Kỳ chấn động, một chốc sau nàng chuyển thân quay lại, nhìn về đám cỏ dại rậm rì, phẳng phất như trải qua năm tháng đã ghi dấu lên tiểu lộ này...

Đã mười năm rồi, mọi sự có ít nhiều cải biến hay không?

Dung nhan, tâm tình, hoặc là cừu hận?

Ai cũng không thể hiểu được người khác, thậm chí bản thân có lúc sau đó còn không thể hiểu đúng đắn. Chỉ có con đường mòn là đã chân thực cải biến.

Bởi vì nơi này đã không còn con đường nào.

Năm lại năm cỏ dại liên tiếp mọc um tùm, làm khuất lấp những chuyện đã qua, chỉ có thời gian vô tình chứng kiến. Một bóng thân ảnh bạch sắc cô đơn thẳng bước tiến tới, từ từ tiếp cận chốn phong trần này.

Trong đám cỏ hoang, còn có thể thấy vách xiêu tường đổ ngửa mặt đón gió thổi đến, mùi tinh huyết xưa kia đã sớm tan biến, chỉ có mùi thơm thoang thoảng của dải cỏ xanh mượt bên đường.

Lướt qua từng khung cửa đổ nát, nhìn quanh chỉ thấy những bậc đá tĩnh lặng bị rêu xanh phong kín, lúc sinh tiền chắc hẳn đã từng ngập tiếng cười hoan hỉ, ngập niềm khoái lạc, giờ đã theo gió tan biến mất rồi?

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ thoảng hiện nét nhợt nhạt, bàn tay thanh tú, mảnh mai siết chặt thanh Thiên Gia. Trong tiểu thôn hoang phế này phảng phất như có một cặp mắt nào đó đang chăm chú nhìn nàng.

Nàng thậm chí có thể nhận thấy điều đó, cảm giác nghèn nghẹn dâng lên.

Nhưng nàng không dừng chân, vẫn thẳng bước tiến tới, lặng lẽ đi qua từng gian phòng. Từng có lúc nào đó, có ai nhớ đến những người từng sống ở đó không?

Thẳng đường cất bước, nàng nhìn thấy tòa miếu đổ nát.

Quang cảnh nơi này không hề giống với chung quanh, chu vi tòa miếu vốn bị tàn phá từ lâu nhưng không hiểu sao lại không có cộng cỏ nào. Nói là một tòa miếu kỳ thực bên trong chỉ là trụ của cây cột cái mà thôi, bất quá trên mặt đất ngổ ngang nhiều đoạn thạch khối đổ nát, có cả hình khối giống như tượng thần, chắc trước kia được dựng lên để thờ phụng ở đây.

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm bước tới.

Không có màu xanh của nhánh cỏ, cộng rêu nào, chắc chắn chỗ này cách biệt hẳn với chung quanh, không hiểu vì lý do gì mà cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ ngoài kia lại không tiếp nhập vào đây.

Hay là bao nhiêu oán hận oán niệm đều tụ tập về nơi này?

Hay lúc đêm khuya thanh vắng, có người khóc tỉ tê, kể lể chuyện xưa?

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên chuyển thân, không biết từ lúc nào trong mắt nàng lộ quang thiểm động.

Thảo Miếu Thôn!

Nơi đây trước kia cũng là một địa phương.

Nàng chậm chậm ngồi xuống góc tường, hoàn toàn bất động, dường như tại nơi an tĩnh này nghe ngóng hoặc giả cảm thụ điều gì đó.

Gió từ nơi xa thổi lại, lay động mái tóc huyền xinh đẹp của nàng, làn tóc mai phơ phất bay lên.

Nhật thẳng nguyệt lạc, đêm ngày nối tiếp, sớm sớm chiều chiều, thời giờ trôi qua.

Trên trời xanh, bạch vân như thương cầu, lướt qua như lưu tinh, thời gian như nước, rớt cuộc lạng lẽ trôi đi, không vì ai mà dừng lại.

Từ trong bãi cỏ hoang phía xa, không rõ chỗ nào, truyền lại tiếng côn trùng nỉ non, không kể tiếng gió thì đây là âm thanh duy nhất có mang sinh khí. Không biết mười năm nữa, chỗ này có trùng tân thành một địa phương hưng vượng không?

Hoặc có khi lại vẫn không cải biến được bộ dạng già nua hiện nay?

Có ai để tâm đến không?

Ba ngày liền, Lục Tuyết Kỳ ở lại hoang tịch, lạng lẽ ngồi suốt thời gian đó. Thế gian ước thúc, trong trách đại nhiệm gì đó khi đến một nơi hoang lương như thế này đều bị gạt sang một bên.

Những điều đó, nàng đã định quên đi lại buộc nàng phải đứng dậy.

Chỉ là, cuối cùng nàng cũng phải cất bước.

Bạch y loáng qua, nhẹ nhàng lướt đi, thân ảnh Lục Tuyết Kỳ lại hiện lên, ly khai tòa tiểu miếu đổ nát, lướt qua những căn tiểu ốc vách xiêu tường đổ, không biết sao ánh mắt nàng lại nhìn nơi đó phảng phất hàm uẩn thâm tình lưu luyến.

Chân trời xa thẳm, mây lơ lững trôi, dường như bị gió thổi dạt ẩn, ước trong tầng mây xuất ra một đạo bạch tuyến lạng lẽ lướt qua thiên không. Lục Tuyết Kỳ ngoảnh nhìn những gian nhà một lần cuối rồi không hề quay đầu, bạch y thân ảnh phiêu phiêu, lướt về phía đám cỏ hoang.

oOo

Trên nền trời xanh thẳm, mây trắng vẫn tĩnh lặng.

Từ giữa tầng mây, đột nhiên xuất hiện một đạo quang ảnh tấn tốc vô thanh bắn tới. Trên không trung, những đám mây trắng triền miên quện vào nhau tản ra. Cực kỳ nhanh chóng, đạo quang ảnh đó hạ xuống tiểu thôn hoang phế.

"Chi chi, chi chi."

Tiếng kêu quen thuộc của con khỉ Tiểu Hôi, con khỉ xám ba mắt này vừa xuống đến mặt đất, ngoảnh đầu nhìn tứ hướng. Hiển nhiên khi đã ngoại, tuy xa cách hắc Hồ Kỳ Sơn nhưng so với trong lòng núi, địa phương này làm nó thấy vui thích. Loáng sau, hầu tử này tự tiện ngó nghiêng, lẫn vào giữa đám cỏ dại um tùm, không rõ đã chạy đi chơi ở đâu?

Quý Lệ trầm mặc đứng tại trung tâm tiểu thôn, mặt không lộ chút biểu tình.

Trừ nhần thần ra, vẻ mặt hắc che giấu đi nét mệt mỏi và thống khổ.

Hắc trần trần nhìn xung quanh, chậm chậm chuyển thân, lúc này trong đầu có hắc từ từ hiện lên mọi chuyện về địa phương thân thuộc này. Thậm chí cả làn gió từ phương xa thổi lại cũng mang một chút hương vì rất thân quen.

Mùi cỏ thơm của mảnh đất cố hương?

Phía xa sau lưng hắc, sau đám cỏ hoang rậm rạp, thấp thoáng một thân ảnh trắng toát cô đơn, cuối cùng cũng biến mất vào xa thẳm.

Hắc chậm chậm lê bước, những gì Lục Tuyết Kỳ đã từng thấy lại hiển hiện trước mặt hắc: vách đồ tường xiêu, những bậc đá rêu phong, và cuối cùng cả tòa miếu nhỏ đổ nát.

Có điều hắc không bước lại mà chỉ đứng từ xa nhìn vào gian miếu nhỏ bé, ngây ngây xuất thần bởi vì chính tại nơi đó đã làm biến đổi cuộc đời của một thiếu niên.

Hắc đứng thật lâu, nhìn thật lâu nhưng không hề tiến lại. Hồi lâu, hắc xoay người, giẫm lên đám cỏ dại, hướng đến một nơi miển cưỡng mới phân biệt được đó là một gian nhà nhỏ bên con đường mòn. Hắc bước thật chậm, dường như mỗi bước chân đều trầm trọng vô bì, đi thẳng đến trước gian thứ hai của một căn nhà ba gian, hắc dừng lại.

Gian phòng này cũng giống như tình trạng bị tàn phá của ngôi nhà, không có gì khác biệt so với chung quanh, song cửa đều long ra. Cũng hoang lương như thế, trên các bậc cửa bằng đá rêu mọc xanh ngắt một màu, tựa hồ còn mọc nhiều hơn những nơi khác.

Môi Quý Lệ bắt đầu run lên nhè nhẹ, nhiều năm trở lại đây, đây là lần thứ nhất hắc thấy khó kềm được dòng lệ. Chậm chậm, hắc quy xuống trước căn tiểu ốc, vùi đầu xuống nền đất của căn nhà, ngay trên đám cỏ hoang.

Trong gió lơ mờ truyền đến âm thanh náo nê vốn dè nén từ lâu.

"Cha, mẹ..."

oOo

Hà Dương thành.

Sau trận hạo kiếp Thú Yêu, nguyên khí của Hà Dương thành đại thương, tử thương vô số nhưng khi tai kiếp qua đi, cuộc sống lại vẫn phải tiếp diễn. Từ bốn phương tám hướng đều có người vào thành, đó là những người tránh nạn trở về khiến cho tòa cổ thành từ từ nhiệt náo trở lại.

Nơi náo nhiệt nhất trên con đường lớn, cũng là tửu lâu tốt nhất trong Hà Dương thành dĩ nhiên chính là nơi Trương Tiểu Phàm từng qua lúc mới hạ sơn, Sơn Hải Uyển. Tuy nhiên do tai kiếp mà không được hưởng thịnh như mười năm trước, hầu hết người dân bây giờ mới trải qua cảnh tử lý đào sinh nên ít nhiều đều không có tâm tư đến đây ăn uống, vui vẻ.

Bất quá ngày hôm nay, Sơn Hải Uyển được một vị khách kỳ dị viếng thăm. Đó là một nữ tử còn trẻ, sắc đẹp làm động lòng người, với dung nhan mỹ lệ như thế, dù xuôi hay ngược, dù cười hay giận tất nhiên đều làm cho tâm phách nhiều kẻ rung lên một cảm giác kỳ dị, thậm chí chỉ cần bị ánh mắt sắc như nước của nữ tử này liếc một cái, xương cốt của toàn bộ nam nhân chung quanh đều mềm nhũn đi ba phần.

Chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch, vốn thất tán từ sau Nam Cương đại biến khiến cho Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ không rõ tung tích.

Nàng vẫn giữ thái độ ung dung, tự nhiên, từng bước uyển chuyển đi vào Sơn Hải Uyển tửu gia. Nhất thời, trên dưới từ chương cự đến tiểu nhị, kể cả hai người khách đang ngồi ở bàn gần đó đều nhìn nàng ngây ngốc, không một ai chạy ra chào đón. Cũng may Tiểu Bạch đã sớm quen với tình cảnh này nên không lấy đó làm bực mình, chỉ cười nhẹ nói: "Không có ai tiếp ta sao?"

Một câu này làm mọi người tỉnh mộng, chương cự cao niên hơn cả, miễn cưỡng giữ lại được một phần định lực, vội vàng định thần lại, bất ngờ cốc một cái vào đầu điểm tiểu nhị đang đứng ngây ra bên cạnh, quát to: "Có khách đến, sao mi không ra chào?"

Điểm tiểu nhị, không biết là có phải trong lòng bị quỷ ám không, mà thất thểu, tấp tễnh đi tới, không dám nhìn thẳng vào Tiểu Bạch, nở nụ cười cầu tài, nói: "Cô nương, cô... cô đến ăn cơm hay nghỉ lại?"

Tiểu Bạch suy nghĩ một chốc rồi đáp: "Trước hết cứ ăn một chút đã, ở đây có chỗ ngồi nào đẹp không?"

Điểm tiểu nhị liên tục gật đầu nói: "Có, có, mời cô nương lên tầng trên."

Tiểu Bạch gật đầu, đi lên lầu trên, miệng nói: "Người cho ta một chỗ ngồi yên tĩnh gần cửa sổ."

Điểm tiểu nhị lại cười đáp: "Cô nương không phải lo, chỗ ngồi trên thượng lầu chỉ có mình cô, cô muốn vị trí nào sẽ được chỗ đó, tôi đảm bảo là yên tĩnh, không có ai đến quấy nhiễu."

Tiểu Bạch hơi ngạc nhiên, thốt: "Sao lại không có ai? Nghe nói chắc trước đây chỗ này sinh ý dồi dào?"

Điểm tiểu nhị lúc đó vừa lên đến thượng lầu, nghe nói cười khổ đáp: "Ai nói là không phải đâu, trước đây sinh ý quả rất tốt, mọi người trong cả Hà Dương thành này đều thường đến chỗ chúng tôi uống rượu. Từ khi xảy ra trận đồ sát, trước là bị Thú Yêu làm cho nháo nhào, khiến nhân tâm hoảng kinh, rồi sau tử thương vô số. Thời buổi này cũng không có nhiều người muốn đến những nơi như chỗ chúng tôi."

Tiểu Bạch chậm chậm gật đầu, nhẹ thở dài một hơi, thốt: "Nguyên lai là thế, chuyện này cũng không phải lạ lùng gì."

Lúc đó điểm tiểu nhị đã đưa Tiểu Bạch tới một chiếc bàn cạnh song cửa sổ, rút một mảnh giẻ đeo bên người ra lau. Tiểu Bạch ngồi tại vị trí nhìn ra bên ngoài song, chỉ thấy trên đường hành nhân qua qua lại lại, tấp nập náo nhiệt, tuy nhiên nhìn nét mặt đa số mọi người rất ít thấy vẻ mừng vui, chủ yếu khoác vẻ mặt đau khổ, sầu bi.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn ngắm một lúc rồi đột nhiên quay sang hỏi điểm tiểu nhị: "Tiểu nhị, ta có điều muốn hỏi, người phải thành thật trả lời ta."

Điểm tiểu nhị gật đầu nói: "Cô nương xin cứ hỏi."

Tiểu Bạch trù trừ giây lát rồi nói: "Có phải bá tánh trong Hà Dương thành này, bao gồm cả người, đều cảm thấy thù hận Thú Yêu?"

Điểm tiểu nhị hừ lên một tiếng, sắc mặt hiện lên vẻ phẫn hận, lớn tiếng nói: "Đương nhiên rồi, trong trường tai kiếp Thú Yêu, Hà Dương thành hầu như tan hoang hết. Cô có thể xuống đường tùy tiện hỏi bất cứ ai, tôi đảm bảo họ đều có thân nhân chết trong tay bọn nha trảo của Thú Yêu. Chỉ thương cho lão bá tánh chúng tôi tay không tác sát, không thể phản kháng, may mà có các tiên nhân trên Thanh Vân Sơn đại phát từ bi, đại triển thần uy, chặn đứng trận tàn sát của đám Thú Yêu đem lại cho chúng tôi cuộc sống yên bình hôm nay."

Tiểu Bạch thấy thần tình kích động của điểm tiểu nhị mà cười khổ trong lòng. Trước mắt nàng không hiểu sao bỗng thoáng hiện thân ảnh của một người nam tử cổ công kéo dài chút hơi thở trong đám lửa tàn tại nơi sâu thẳm của Trấn Ma Cổ Động.

Thế gian này đều lầm lẫn, ai có thể nói cho rõ ràng chuyện này được đây?

Điểm tiểu nhị tựa hồ cũng phát giác mình đã hơi thất thố, sắc mặt thoáng hồng, lùi lại một bước hạ giọng: "Tôi... tôi đã tùy tiện nói nhăng, cô nương chờ cho là thật, cô nương dùng gì?"

Tiểu Bạch cười đáp: "Thôi được, ăn một chút cũng được, không cần nhiều quá. Người nói với chưởng cự, bảo ông ta cho mang lên ba, bốn món, ngoài ra người nhớ đem cho ta mười hồ hảo tửu."

Điểm tiểu nhị ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: "Mười hồ?"

Tiểu Bạch nhìn hẩn, gật đầu đáp: "Mười hồ."

Điểm tiểu nhị hơi ngần ngừ, sau một hồi dùng dằng bèn nhẹ giọng nói: "Cô nương, xin hỏi có phải cô có bạn hữu sắp đến, nếu quả như có, tôi sẽ bảo chuẩn bị thêm bát đĩa."

Tiểu Bạch cười đáp: "Người không cần đa tâm, ta chỉ có một mình, chuyện ta gọi mười hồ rượu người mau mau lấy lên đây, những chuyện khác không cần người quản tới."

Điểm tiểu nhị vâng dạ lui gót, nhưng qua nhãn thần có thể hiện rõ lên vẻ không tin. Thực ra chuyện này cũng không có gì kỳ quái, thường nhân dù là người lợi hại nhất, tửu lượng chỉ khoảng một, hai hồ, uống được bốn, năm hồ thì được coi là người tửu lượng như biển, không là tửu tiên cũng là tửu quý. Đây lại là một nữ tử kiêu mỵ vô hạn, hiển nhiên là không thể hơn được tửu lượng của đám đàn ông "thường nhân" được.

Khách nhân không đông nên chỉ một thoáng sau, điểm tiểu nhị đã mang lên mấy món mà Tiểu Bạch bảo làm, đặt trên mặt bàn, liền đó mười hồ rượu có khắc dòng chữ Sơn Hải Uyển ngoài vỏ được đặt ngay ngắn tại một góc bàn.

Hiện giờ có thể nói sinh ý của tửu gia không thịnh, nhược bằng lúc đông khách, chỉ sợ toàn thể khách nhân tửu lâu đã xúm đen xúm đỏ đến xem. Nhưng nếu có như vậy, e là Tiểu Bạch không buồn để ý.

Điểm tiểu nhị lui xuống rất nhanh, trên thượng lâu chỉ còn lại mình Tiểu Bạch. Nàng tự rót tự uống, rất nhanh một hồ mỹ tửu đã cạn đến đáy, nhưng bất quá sắc mặt nàng không có vẻ gì là đã say, chỉ phơn phớt hồng, càng làm cho nàng thêm phần xinh đẹp, kiều mị.

"Ài...!"

Nàng hốt nhiên, nhẹ nhẹ thở dài một hơi.

Mỹ tửu trong ngần như hổ phách, óng ả như tơ, từ miệng hồ chảy vào trong chén liền nổi lên thủy hoa (sủi tăm), Tiểu Bạch ngưng thị nhìn vào miệng chén, trong làn nước diu diu ẩn ước hình ảnh nàng.

Liền đó nàng cười nhẹ, trong nụ cười ẩn giấu một chút đau khổ. Nàng nâng chén lên, dốc cạn một hơi.

Ngoài song cửa, nơi đầu đường, chúng nhân phát xuất vô số loại âm thanh khác nhau, không ngưng không nghỉ, hớn hớn hờ hờ. Những âm thanh đó vang lên tựa hồ từ một nơi rất xa xôi, từ một thế giới khác.

Nàng cầm lấy sáu cái hồ rỗng, quẳng sang một bên.

Sắc mặt nàng ánh lên sắc hồng, lấp lánh dung nhan mỹ lệ vĩnh hằng bất lão, bên trong hai nhãn châu vẫn trong trẻo như thủy nào.

Rượu chỉ làm say người, không làm say được tâm!

Hai hàm răng trắng nuốt của nàng nhẹ cắn trên môi, len lén cười rồi hất đầu, vươn tay lấy rượu.

Ngoài song cửa, trên nhai đạo không biết vì sao âm thanh huyền ảo tựa hồ âm ỉ hơn hẳn, Tiểu Bạch cau mày đưa mắt nhìn ra ngoài về phía mặt đường. Rảo mắt một vòng nàng hốt nhiên thoáng ngẩn ra, chỉ thấy trên nhai đạo một bạch y nữ tử đang thông thả dạo bước, dung mạo thanh lệ xuất trần, tựa như tiên tử phiêu nhiên, không phải Lục Tuyết Kỳ thì là ai?

Bá tánh chung quanh tựa hồ bị tuyệt thế dung nhan của Lục Tuyết Kỳ hấp dẫn nhưng lại bị khí chất băng hàn của nàng chấn nhiếp, không dám đến gần mà chỉ đứng từ xa quan sát, nghị luận phân tích xem là nguyên nhân gì. Tiểu Bạch nhìn thấy thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, trên khóe môi thoáng hiện một nét cười.

"Nhân sinh quả là không có chỗ nào không thể tương phùng", nàng vươn vai đứng dậy, miệng vừa nở một nụ cười vừa tự buông ra một câu, tựa hồ chủ động chào hỏi Lục Tuyết Kỳ. Chỉ là nàng vừa mới đứng dậy hốt nhiên thần tình đờ ra, mục quang chuyển khỏi nơi Lục Tuyết Kỳ đang đứng trên nhai đạo, hướng về một góc xa xôi của Hà Dương thành.

Một thân ảnh hắc sắc lướt qua cực nhanh, liền đó khuất vào một góc thành tối om. Giây lát sau, một nhân ảnh khác màu xám cấp tốc truy theo người vừa lướt qua.

Tiểu Bạch bản thân nhìn cuộc hội ngộ trong góc tối, liền đó khóe miệng xuất lộ một tia tiểu ý trào phúng: "Hôm nay quả là hết chuyện tấu xảo này đến chuyện ngẫu

nhiên khác, không đến tham dự chuyện nhiệt náo thì quả là không phải với bản thân mình, càng không phải với Thượng Quan lão quỷ, hì hì..."

Lẫn trong tiếng cười lạnh, thân ảnh nàng đột nhiên tựa như quỷ mỵ, biến mất khỏi thượng lầu Sơn Hải Uyển. Một hồi sau, điểm tiểu nhị chạy lên dọn dẹp, chỉ thấy trên bàn có một đĩnh ngân lượng, và sáu hồ rượu rỗng không, bốn hồ còn lại đã hoàn toàn biến mất.

Trên con đường lớn, không biết từ bao giờ thân ảnh Lục Tuyết Kỳ đã khuất bóng.

- o O o -